Ay Işığı Ressamı

Yavuz DEMİRKIRAN

Ay Işığı Ressamı

Yavuz DEMİRKIRAN

Ormanın kenarındaki küçük bir kulübede, sıcak açık kahverengi tenli ve uzun, dalgalı, koyu mavi-siyah saçları gevşekçe örülü bir ressam yaşardı. Adı Mira'ydı ve kehribar rengi gözleri merakla parıldardı. Her gece ayın doğmasını beklerdi. Işıldayan kapaklı yuvarlak bir cam kavanoz ve uzun, ince bir boya fırçası taşırdı. Küçük yıldızlarla işlenmiş çivit mavisi elbisesi, dışarı adım attığında hışırdardı.

Mira'nın en iyi arkadaşı, yumuşak krem rengi tüylü, patileri ve kulakları gümüş uçlu küçük bir tilkiydi. Parlak yeşil gözleri ışıl ışıl parlar, kabarık kuyruğunun ucunda hafif bir ışıltı titreşirdi. Alnında minik bir hilal izi vardı. Boynunda, hafifçe parlayan küçük bir cam boncuklu ince örgülü bir tasma taşırdı. Birlikte, ay ışıklarını aramak için geceyi dolaşırlardı.

Yükseklerdeki yaşlı bir meşe ağacında, gümüş benekli koyu mor-gri tüylü, bilge yaşlı bir baykuş olan Gece Baykuşu yaşardı. Kocaman altın rengi gözleri ormanı gözetlerdi. Göğsünde, rulo fırçalardan oluşan küçük bir çanta taşırdı. Ay en parlak olduğunda, usulca öterek Mira'ya ay ışıklarını yakalaması için işaret verirdi. "Bu gece ay dolunay," derdi. "Doğa cömerttir."

Mira kavanozunu yükseğe tuttu ve ay ışıkları içinde sıvı gümüş gibi dans etti. Fener Tilki fırçalarını ağzında taşıdı, kuyruğu heyecanla daha da parladı. "Dikkatli ol, küçüğüm," diye güldü Mira. "Her damlasına ihtiyacımız var." Baykuş, yıldız desenli kanatlarını genişçe açarak üzerlerinde süzüldü. Onları ışığın en güçlü olduğu bir açıklığa götürdü. Kavanoz hızla doldu, yakalanan ay ışığıyla parladı.

Kulübesine dönen Mira, fırçasını ay ışığı boyasına batırdı. Kıllar duvara değdiğinde parıldadı. Yavaşça bir orman belirdi, yaprakları gümüş ışıkla parıldadı. Fener Tilki, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmış halde izledi. "Canlı!" diye fısıldadı. Boyalı ağaçlar, sanki bir esinti onları yakalamış gibi usulca sallandı.

Sonra Mira, ormanın içinden akan bir nehir çizdi. Su, bir ışık şeridi gibi parladı. Balıklar boyalı yüzeyden sıçradı, pulları ışıldadı. Baykuş bir sandalyeye tünedi ve bilgece başını salladı. "Bir yeteneğin var," dedi. "Ay ışıkları sanatını hayata geçiriyor." Mira gülümsedi, kehribar gözleri parlayan manzarayı yansıttı. Oda hayranlıkla dolana kadar resim yaptı.

Gece derinleştikçe Mira, duvarlarda dans eden hayvanlar çizdi. Tavşanlar zıpladı, geyikler sıçradı, kuşlar zarif halkalar çizerek uçtu. Fener Tilki de katıldı, boyalı hali diğerleriyle birlikte oynaştı. Baykuş usulca öttü, tempoyu tuttu. Kulübe, her şeyin mümkün olduğu büyülü bir dünyaya dönüştü. "En sevdiğim kısım bu," dedi Mira, fırçasını döndürerek.

Ama saatler geçtikçe ay batmaya başladı. Boyalı sahneler titredi, renkleri soluklaştı. Fener Tilki başını kaldırdı, kuyruğu söndü. "Kaybolacaklar mı?" diye sordu. Mira usulca başını salladı. "Evet, küçüğüm. Güneş doğduğunda sihir kaybolur." Baykuş tüylerini kabarttı. "Ama işler böyle yürür," dedi. "Doğa verir, doğa alır."

Mira daha hızlı resim yaptı, son ay ışığını da yakalamak istedi. Yıldızlarla dolu bir gökyüzü, gümüş bir dağ ve pencereleri parlayan küçücük bir köy ekledi. Fener Tilki boyalı yıldızların arasında dans etti. Baykuş altın gözleriyle izledi. "Her gece yeni bir tuvaldir," diye hatırlattı. "Üzülme." Mira gülümsedi, ama dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı.

Şafak ilk ışıklarını ufka yaydığında resimler solmaya başladı. Ağaçlar parıltısını yitirdi, nehir söndü, hayvanlar danslarını yavaşlattı. Fener Tilki sessizce oturdu, boyalı halinin kayboluşunu izledi. "Güzeldi," dedi. Mira başını salladı. "Her zaman güzeldir." Fırçasını bıraktı ve kavanozu açtı. İçindeki ay ışıkları gitmişti, tükenmişti.

Baykuş pencere kenarına uçtu. "Bak," dedi, "güneş doğuyor." Mira dışarı baktı ve gökyüzünün pembe ve altın rengine döndüğünü gördü. Solan resimler duvarlarda yumuşak bir ışıltı bıraktı. "Her gece ay yeni ay ışıkları verir," diye devam etti baykuş. "Ve her gece yeniden harika bir şey yaratabilirsin." Mira'nın kehribar gözleri parladı. Fener Tilki'ye sarıldı, o da yanağını yaladı.

Güneş yükselince Mira fırçalarını temizledi ve bir kenara koydu. Fener Tilki bir kilimin üzerine kıvrıldı, kuyruğu hâlâ hafifçe parlıyordu. "Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum," diye esnedi. Baykuş başını kanadının altına soktu. "Şimdi dinlen," dedi. "Gece yine gelecek." Mira gülümsedi ve boş duvarlara baktı. Boş değillerdi; olasılıklarla dolulardı.

Bütün gün Mira yeni fikirler düşündü. Ormanda yürüdü, yaprakların şekillerinden, kuşların sesinden ve esintinin dokusundan ilham topladı. Fener Tilki yanında koştu, çiçekleri kokladı. Baykuş bir daldan izledi. "Doğa en iyi öğretmendir," dedi. Mira aynı fikirdeydi. Yeniden resim yapmak için sabırsızlanıyordu.

Gece çöktüğünde Mira kavanozunu ve fırçasını aldı. Fener Tilki fırçaları taşıdı, baykuş yolu gösterdi. Sakin bir göletin yanında yeni bir yer buldular. Ay, yuvarlak ve parlak doğdu. Ay ışıkları gümüş iplikler gibi süzüldü. "Yakala onları!" diye havladı tilki. Mira kavanozunu açtı ve ışık içine dolarken güldü. Sihir yeniden başlıyordu.

Kulübeye dönen Mira, yüzeyinde ay ışığı dalgalanan bir gölet çizdi. Fener Tilki resimde belirdi, ateş böceklerini kovaladı. Baykuş boyalı bir dala tünedi, altın gözleri bilgeydi. "Her gece bir armağandır," dedi. Mira başını salladı. Oda gecenin güzelliğiyle parlayana kadar resim yaptı. Ay ışıkları tazeydi ve kalbi doluydu.

Güneş doğduğunda resimler bir kez daha soldu. Ama Mira gülümsedi, çünkü sihrin geri döneceğini biliyordu. Kavanozunu pencere kenarına koydu, bir sonraki ay ışığına hazırdı. Fener Tilki huzur içinde uyudu, baykuş tüneğinde kestirdi. Kulübe sessizdi, ama yeni gecelerin vaadiyle doluydu. Doğa her zaman taze ilham verecekti.